

faaet skilt disse forskellige Dele. Naar jeg nævner dette, er det for at søge en Begrundelse for, at Finansudvalget har taget Sagen op. Altsaa, hvis den vil begrundede dette paa, at de tabte Penge høre til den Sum, som Finansministeriet tilbageleverede Centralkomiteen i 1876, er dette ikke en Gang rigtigt, idet der ikke er gaaet nogle af disse Penge tabt.

Sluttelig skal jeg uden at fordybe mig i de mange Spørgsmaal, som den ærede Ordfører har draget frem og i større eller mindre Grad rettet til mig, rekapitulere Indholdet af Betænkningen. Hovedpunkterne i denne bliver det, som jeg har anket over, nemlig at Professor Bagge sigtes for at have modtaget Bestikkelse, at Generalintendant Bache sigtes for at have ladet sig forfremme som Bestikkelse, og at Generalløjtnant Bahson sigtes for at have benyttet sin Ministerstilling til med Statens Embeder og Penge at skaffe sig Penge i sin Gaard, altsaa forbedre sine økonomiske Vilkaar. Det er det, der indeholdes i Betænkningen, det hævder jeg, og det skal man ikke kunne komme fra. Det er det, jeg har paataalt som uheldigt, som urigtigt og som et sørgeligt Præcedens for Fremtiden. Jeg vil dernæst sige til den ærede Ordfører, der med nogen Overlegenhed og med særdeles megen Tilfredshed, synes jeg, tog paa den ikke absolut uvenlige Ytring, jeg havde brugt om, at det pyntede ikke et Ordførerskab — at jeg tror dog, man med Rette kan sige det. Men da han tog det paa den Maade, vil jeg endnu sige, at et Flertal vel kan forlene ham med et Ordførerskab, men det kan ikke samtidig forlene ham med den fornødne Evne til med Forsigtighed paa saadanne Felter at omgaas Pen og Blæk — jeg mener nemlig, at han ikke har gjort det tilstrækkelig forsigtigt her. Dette turde maaske være tilstrækkeligt som Svar til den ærede Ordfører. Det er Realiteten. Jeg tror ikke, der er Grund til med mange Omsvøb at forlænge Debatten. Saa er der endnu et Par, som har fundet det rigtigt at henvende sig til mig. Men jeg turde maaske dog først tilføje over for den ærede Ordfører, at hvad det kan føre til i den Grad at omgaas, om jeg saa maa sige, letsindig med Pen og Blæk, som det her er sket, har jeg faaet et ganske usæd-

vanligt Bevis for til Morgen, idet der er sendt mig et anonymt Brev, der opfatter alt det som rigtigt, hvad der er fremsat, og det med de groveste Skældsord og Krænkelser. Altsaa det synes at bære god Frugt, men det er dog ikke Finansudvalgets Opgave at bevirke slikt.

Saa er der enkelte Medlemmer, der have henvendt nogle Ord til mig, hvad der for Resten forbavsede mig noget, da jeg kun havde beskæftiget mig med Betænkningen og rettet min Kritik til den ærede Ordfører. — Den første er det ærede Medlem for Aarhus nordre Kreds (Sabroe). Han forlanger uden videre, at jeg skal betale de 70,000 Kr.; det er en meget for streng Fordring at stille til mig. For det første kan jeg ikke, men for det næste har jeg haft for Skik i min Tid at holde mine Grejer i Orden paa det Omraade, og jeg ønsker derfor ikke at blandes ind i andres. Han talte yderligere om min Redaktør, der skulde have skrevet noget, der var Udtryk for mine Tanker osv. Jeg maa paa det bestemteste fralægge mig Tilegnelsen af nogen som helst Redaktør. Den Kritik, jeg har rettet mod Betænkningen, var ganske upaavirket og uberørt af nogen som helst. Men saa søgte det ærede Medlem, da det kneb ganske anstændigt for ham, med et ikke ukendt Fægterkneb at slippe bort fra den egentlige Sag over paa et andet Felt. Det er noget, som ofte forsøges. Han forstod mig saaledes, at jeg har villet lægge Skylden for Transaktionerne, eller rettede sagt Beløbets Tab, over paa Hr. Højesteretsadvokat Shaw. Det har jeg aldeles ikke. Jeg har kun anført det som saare uheldigt, at Hr. Shaw var juridisk Konsulent saavel for Laantageren som for den Institution, der laante Pengene ud. Og deri tror jeg, alle ville være enige med mig, naar de skulle tage Sagen sagligt og ikke anderledes. Jeg ser derfor ikke nogen Grund til at følge det ærede Medlem paa alle disse mærkelige bugtede Stier, som han med stor Patos og stor Færdighed bevægede sig paa, thi de angaa ikke Sagen, og personlig har jeg ikke noget Opør — i det mindste for Tiden — at afgøre med det ærede Medlem. Han vilde have Undersøgelse og Dom. Ja, han har jo søgt at faa en saadan Dom, og den faldt jo ikke ud til